

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ Νο 51308/99

Του ΣÈÈ
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) συνεδριάζοντας στις 29 Νοεμβρίου 2001 ως Τμήμα αποτελούμενο από τους :

Κα F.Tulkens, *Πρόεδρο*

Κο Κ.Ροζάκη,

Κο G.Bonello,

Κο E.Levits,

Κα S.Botoucharova,

Κο A.Kovler,

Κα E.Steiner, *Δικαστές,*

όπως και από τον Κο E.Fribergh, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Σε σχέση με την ανωτέρω προσφυγή που υπεβλήθη στις 23 Απριλίου 1999 και καταχωρήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1999,

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η εναγόμενη Κυβέρνηση και τις παρατηρήσεις που υπέβαλε σε απόκριση ο προσφεύγων,

Έχοντας διασκεφθεί, αποφασίζει τα ακόλουθα :

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, ÈÈ, είναι Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1951 και είναι κάτοικος Γενεύης. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Κο Ν.Φραγκάκη, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

A. Οι περιστάσεις της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως υποβλήθηκαν από τα μέρη, μπορούν να δοθούν περιληπτικά ως ακολούθως:

Στις 23 Οκτωβρίου 1993, ένα αυτοκίνητο που οδηγούσε ο αδελφός του προσφεύγοντα, με επιβάτες την σύζυγο του τελευταίου και τα δύο τους παιδιά, ξέφυγε από την πορεία του, μπήκε απότομα στο αντίθετο ρεύμα και συγκρούστηκε με ένα φορτηγό που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Η σύγκρουση είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο όλων των επιβατών του αυτοκινήτου.

Πραγματοποιήθηκε αυτοψία στον τόπο του ατυχήματος και βρέθηκε ότι το οδόστρωμα στο σημείο της σύγκρουσης ήταν ολισθηρό, εξαιτίας της βροχής που είχε πέσει. Διαπιστώθηκε επίσης ότι η ταχύτητα του αυτοκινήτου ήταν μεγαλύτερη από το μέγιστο επιτρεπόμενο όριο ταχύτητας στο κομμάτι αυτό του δρόμου. Μία εμπειρογνωμοσύνη κατέληξε στο συμπέρασμα ότι εξαιτίας του φορτίου του φορτηγού, της ισχύος και του όγκου του, αυτό δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει ελιγμούς και παρέσυρε το αυτοκίνητο προς τα πίσω με μικρή μόνον ταχύτητα.

Κινήθηκε αμέσως αυτεπάγγελτη προανάκριση, κατ'εφαρμογή του Άρθρου 243 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Στις 19 Δεκεμβρίου 1994 η δικογραφία εστάλη στο Πταισματοδικείο Κοζάνης.

Στις 29 Ιουλίου 1994 ο προσφεύγων υπέβαλε μήνυση κατά του οδηγού και των ιδιοκτητών του φορτηγού όπως και κατά ορισμένων ακόμη προσώπων. Ο προσφεύγων δήλωσε επίσης ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Κοζάνης ότι επιθυμούσε να παρασταθεί στην ποινική διαδικασία ως πολιτικώς ενάγων. Ζήτησε χρηματική ικανοποίηση στο ποσόν των 400 δραχμών, και επιφυλάχθηκε ρητώς για την εισαγωγή των λοιπών απαιτήσεων του ενώπιον των αστικών δικαστηρίων.

Στις 16 Οκτωβρίου 1995 ο προσφεύγων άσκησε αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κοζάνης κατά του οδηγού του φορτηγού και των ασφαλιστικών εταιριών, ζητώντας αποζημίωση λόγω ψυχικής οδύνης στο ποσόν των 26.000.000 δραχμών. Η εξέταση της υπόθεσης αναβλήθηκε καθώς η ποινική δίκη εκκρεμούσε ακόμα.

Η προανάκριση διήρκησε μέχρι το Νοέμβριο του 1995. Εξετάστηκε ένας μεγάλος αριθμός μαρτύρων. Στις 18 Δεκεμβρίου 1995 η δικογραφία εστάλη στον εισαγγελέα του Πλημμελειοδικείου Κοζάνης.

Στις 18 Δεκεμβρίου 1995 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση στον εισαγγελέα του Πλημμελειοδικείου Κοζάνης, κατ'εφαρμογή του Άρθρου 246 παρα.3 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, ζητώντας την διενέργεια κύριας ανάκρισης. Η εντολή για κύρια ανάκριση δόθηκε στις 21 Φεβρουαρίου 1996.

Στις 12 Φεβρουαρίου 1997 ο εισαγγελέας απήγγειλε κατηγορίες κατά του οδηγού του φορτηγού και των εκπροσώπων της εταιρίας στην οποία ανήκε το όχημα για ανθρωποκτονία από αμέλεια.

Στις 8 Ιουνίου 1997 το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών της Κοζάνης αποφάσισε να μην γίνει κατηγορία κατά των κατηγορούμενων. Έκρινε ότι τα συστήματα πέδησης και διεύθυνσης του φορτηγού λειτουργούσαν κανονικά και ότι ο οδηγός του φορτηγού δεν μπορούσε να κατηγορηθεί για επικίνδυνη οδήγηση, αλλά του είχε σταθεί αδύνατο να αποφύγει την σύγκρουση λόγω της αμελούς συμπεριφοράς του αδελφού του προσφεύγοντα. Ο τελευταίος είχε δείξει απερισκεψία, οδηγούσε με υπερβολική ταχύτητα και είχε παραβιάσει την διπλή διαχωριστική γραμμή του οδοστρώματος.

Στις 14 Ιουλίου 1997 ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά του ανωτέρω βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών. Παραπονέθηκε ότι το βούλευμα δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένο και ότι το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών είχε εφαρμόσει την σχετική νομοθεσία εσφαλμένα.

Στις 14 Ιανουαρίου 1998 η έφεση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε από το Συμβούλιο Εφετών της Δυτικής Μακεδονίας (βούλευμα 21/1998). Το Συμβούλιο Εφετών επικύρωσε το πρωτόδικο βούλευμα και επανέλαβε ότι η σύγκρουση οφειλόταν στην αποκλειστική υπαιτιότητα του αδελφού του προσφεύγοντος.

Στις 5 Μαρτίου 1998 εξετάστηκε η αγωγή του προσφεύγοντος ενώπιον του Πρωτοδικείου Κοζάνης. Το δικαστήριο εξέτασε αρκετούς μάρτυρες όπως και τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία της υπόθεσης.

Στις 4 Μαΐου 1998, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης για νομικά ζητήματα κατά του βουλεύματος της 14^{ης} Ιανουαρίου 1998 του Συμβουλίου Εφετών της Δυτικής Μακεδονίας.

Στις 8 Μαΐου 1998 το πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή των προσφευγόντων επί της ουσίας (απόφαση 211/1998). Έκρινε ότι ο αδελφός του προσφεύγοντος ήταν εξολοκλήρου υπεύθυνος για το ατύχημα και ότι τα ελαστικά του φορτηγού και το γεγονός ότι ήταν υπερφορτωμένο δεν τελούσαν σε αιτιώδη σύνδεσμο με την επέλευση του ατυχήματος και τον θανάσιμο τραυματισμό του αδελφού του προσφεύγοντος και της οικογένειάς του.

Στις 6 Αυγούστου 1998 το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου αναίρεσε το βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών για τον λόγο ότι δεν περιελάμβανε επαρκή αιτιολογία, με την έννοια ότι το συμβούλιο των εφετών είχε κάνει μία γενική αναφορά στα αποδεικτικά στοιχεία ενώπιόν του και, συνεπώς, δεν προέκυπτε εάν είχε εκτιμηθεί το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων. Η υπόθεση παραπέμφθηκε για νέα επί της ουσίας έρευνα ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Δυτικής Μακεδονίας, με διαφορετική σύνθεση.

Στις 8 Σεπτεμβρίου 1998 το Συμβούλιο Εφετών Δυτικής Μακεδονίας έκρινε ότι καμία υπαιτιότητα δεν βάρυνε τους κατηγορούμενους (βούλευμα 84/1998).

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1998 ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Αρείου Πάγου κατά του δεύτερου βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών. Υποστήριξε ότι το βούλευμα δεν εξέθετε με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και τα αποδεικτικά μέσα στα οποία βασίστηκε.

Στις 14 Οκτωβρίου 1998 το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου δέχθηκε την αίτηση αναιρέσεως για τον λόγο ότι το προσβαλλόμενο βούλευμα δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένο και παρέπεμψε και πάλι την υπόθεση για νέα κρίση στο Συμβούλιο Εφετών Δυτικής Μακεδονίας, που θα αποφάσιζε συγκροτούμενο από άλλους δικαστές. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου έκρινε ότι το προσβαλλόμενο βούλευμα δεν περιελάμβανε ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία αναφορικά με την συνυπευθυνότητα των κατηγορούμενων για το ατύχημα.

Στις 19 Οκτωβρίου 1998 το Συμβούλιο Εφετών αποφάσισε για τρίτη φορά να μην παραπέμψει τον κατηγορούμενο σε δίκη. Έκρινε ότι δεν υπήρχαν επαρκείς ενδείξεις ενοχής του κατηγορούμενου. Για τρίτη φορά το Συμβούλιο Εφετών έκρινε ότι ο οδηγός του αυτοκινήτου οδηγούσε με ανεπίτρεπτη για τις περιστάσεις ταχύτητα, όπως αυτό προέκυπτε από την κατάθεση της οδηγού του αυτοκινήτου που ακολουθούσε τον αδελφό του προσφεύγοντα. Δεν προέκυπτε ευθύνη για τον κατηγορούμενο, δεδομένης της έκθεσης αυτοψίας της αστυνομίας και του σχετικού διαγράμματος. Το Συμβούλιο Εφετών έκρινε ότι ο κατηγορούμενος κινείτο με την ταχύτητα των 45 χιλιομέτρων την ώρα, που είναι κάτω από το όριο ταχύτητας, το όχημά του ήταν υπερφορτωμένο και κινείτο στην δεξιά πλευρά του δικού του ρεύματος κυκλοφορίας. Το γεγονός ότι το αυτοκίνητο του αδελφού του προσφεύγοντος παρασύρθηκε από το φορτηγό οφειλόταν στην ολισθηρότητα του δρόμου και την ταραχή του κατηγορουμένου κατά την στιγμή της σύγκρουσης.

Στις 22 Οκτωβρίου 1998 ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναιρέσεως για νομικά ζητήματα ενώπιον του Αρείου Πάγου.

Στις 26 Ιανουαρίου 1999 το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως για τον λόγο ότι η δίωξη είχε παραγραφεί. Συγκεκριμένα, ο Άρειος Πάγος διαπίστωσε ότι η προβλεπόμενη στο νόμο πενταετής παραγραφή για την ανθρωποκτονία εξ αμελείας είχε συμπληρωθεί και έτσι είχε εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας της πράξης που αποδιδόταν στον κατηγορούμενο.

B. Σχετικό εθνικό δίκαιο και πρακτική

Σύμφωνα με το Άρθρο 111 παρα.2 του Ποινικού Κώδικα, τα πλημμελήματα, όπως είναι το αδίκημα για το οποίο ο οδηγός και οι εκπρόσωποι της εταιρίας θα είχαν παραπεμφθεί σε δίκη, παραγράφονται μετά πέντε έτη, προθεσμία που ξεκινά να υπολογίζεται από την ημέρα που τελέσθηκε η αξιόποινη πράξη. Σύμφωνα με το Άρθρο 113 του Ποινικού Κώδικα, η προανάκριση και η προδικασία (δηλαδή η διαδικασία ενώπιον των συμβουλίων των δικαστηρίων) δεν αναστέλλουν την προθεσμία.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Ο προσφεύγων αιτιάται ότι τα δικαιώματά του που προβλέπονται στο Άρθρο 6 παρα.1 της Σύμβασης παραβιάστηκαν στην ποινική διαδικασία κατά του οδηγού του φορτηγού και των εκπροσώπων της εταιρίας.

Συγκεκριμένα, αιτιάται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά του σε μία δίκαιη δίκη εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο τερματίστηκε η ποινική διαδικασία. Όχι μόνον αγνοήθηκαν τα δικαιώματά του ως πολιτικού ενάγοντος αλλά εθίγησαν και οι προοπτικές του για επιτυχία ενώπιον των αστικών δικαστηρίων.

Ο προσφεύγων παραπονείται ακόμα για παραβίαση του δικαιώματός του σε δίκη εντός λογικής προθεσμίας, εξαιτίας των μακρών περιόδων αδράνειας στην ποινική διαδικασία, ιδιαίτερα κατά την διάρκεια της προανάκρισης και της κύριας ανάκρισης.

Τέλος, ο προσφεύγων αιτιάται ότι η ποινική διαδικασία δεν εξετάστηκε από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο. Τονίζει στο σημείο αυτό ότι δύο φορές το Συμβούλιο Εφετών Δυτικής Μακεδονίας δεν κατάφερε να συμμορφωθεί με τα βουλεύματα του Συμβουλίου του Αρείου Πάγου, διατηρώντας, στην ουσία, την αιτιολογία που ο Άρειος Πάγος είχε κρίνει ανεπαρκή.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ο προσφεύγων επικαλείται μία παραβίαση του Άρθρου 6 παρα.1 της Σύμβασης, που, στον βαθμό που έχει σχέση με την παρούσα υπόθεση, προβλέπει ότι:

‘Ο καθένας έχει δικαίωμα να εκδικαστεί η υπόθεσή του ... εντός λογικής προθεσμίας από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο ...το οποίο θα αποφασίσει ... επί του βασίμου κάθε εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως...’.

(α) Το βασικό επιχείρημα της Κυβέρνησης είναι ότι το Άρθρο 6 παρα.1 δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση.

Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο πολιτικός ενάγων δεν στοχεύει, κατά το στάδιο της ποινικής διαδικασίας, στην εξασφάλιση χρηματικής αποζημίωσης για την ζημία στην οποία έχει υποβληθεί. Ως θύμα του εγκλήματος, επιδιώκει την αποκατάσταση της αδικίας, με την καταδίκη του κατηγορούμενου. Η παρέμβαση στην ποινική δίκη με την ιδιότητα του πολιτικώς ενάγοντος έχει μικτό χαρακτήρα. Προέχει, όμως, ο ποινικός της χαρακτήρας, καθώς η έκβασή της εξαρτάται από την καταδίκη του κατηγορούμενου και δεν είναι υποχρεωτικό να αναφερθεί στην δήλωση παράστασης το ποσόν της αποζημίωσης που ζητά ο πολιτικώς ενάγων. Περαιτέρω, ο πολιτικώς ενάγων έχει πρόσβαση στην δικογραφία και έχει δικαίωμα να υποβάλει αιτήματα στον ανακριτή δικαστή και το συμβούλιο του δικαστηρίου. Τέλος, αλλά εξίσου σημαντικό, το ποινικό δικαστήριο δεν μπορεί να ικανοποιήσει αξίωση μεγαλύτερη από 15.000 δραχμές, και παραπέμπει το υπόλοιπο στα αστικά δικαστήρια.

Η Κυβέρνηση υποστήριξε περαιτέρω ότι η διαδικασία ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων δεν επηρεάζει την εξέταση της υπόθεσης και την επιδίκαση αποζημίωσης από τα αστικά δικαστήρια. Εάν ο κατηγορούμενος κριθεί ένοχος από το ποινικό δικαστήριο, το αστικό δικαστήριο πρέπει να περιορίσει την απόφασή του στον προσδιορισμό του ποσού της αποζημίωσης. Εάν το ποινικό δικαστήριο κρίνει τον κατηγορούμενο αθώο, η απόφασή του δεν αποτελεί δεδικασμένο για το αστικό δικαστήριο, που είναι ελεύθερο να εξετάσει εάν η πράξη για την οποία κατηγορείτο ο κατηγορούμενος προκάλεσε ζημία στον πολιτικώς ενάγοντα.

Η Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι στην παρούσα υπόθεση ο προσφεύγων βασικά σκόπευε να υποστηρίξει τις κατηγορίες κατά των κατηγορούμενων και την παραπομπή τους σε δίκη ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου. Οι αστικές του αξιώσεις περιορίζονταν στο ποσόν των 400 δραχμών και δεν αντιπροσώπευαν τις πραγματικές του αξιώσεις για αποζημίωση λόγω ψυχικής οδύνης. Όταν παρενέβη στην διαδικασία, επιφυλάχθηκε του δικαιώματος να εισάγει τις αξιώσεις αυτές ενώπιον των αστικών δικαστηρίων, όπως και έκανε με την από 16 Οκτωβρίου 1995 αγωγή του ενώπιον του Πρωτοδικείου Κοζάνης, με την οποία ζήτησε το ποσόν των 26.000.000 δραχμών. Το Πρωτοδικείο Κοζάνης εξέτασε σε βάθος τα αιτήματα του προσφεύγοντος. Έκρινε ότι οι εναγόμενοι δεν βαρύνονταν με κανέναν βαθμό υπαιτιότητας για ατύχημα, που αποδόθηκε εξ ολοκλήρου στην συμπεριφορά του αδελφού του προσφεύγοντος. Από την άποψη αυτή, ένα αστικό δικαστήριο δεν δεσμεύεται από καμία απόφαση ποινικού δικαστηρίου, που μπορεί να συμπεράνει ότι δεν παραπέμπει τους κατηγορούμενους ή να τους απαλλάξει. Συνεπώς, δεν υπάρχει απολύτως

καμία σχέση μεταξύ της αστικής και της ποινικής δίκης αναφορικά με την ικανοποίηση των αστικών αξιώσεων του προσφεύγοντος.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η παρέμβασή του στην ποινική δίκη με την ιδιότητα του πολιτικώς ενάγοντος είχε διπλό χαρακτήρα: ποινικό και αστικό. Και οι δύο χαρακτήρες έχουν την ίδια βαρύτητα σύμφωνα με το νόμο και την πράξη. Η αποζημίωση για την ψυχική οδύνη στοχεύει στην ανόρθωση της ζημίας αλλά και την ανακούφιση του προσώπου που υπέστη την ζημία. Δεδομένου ότι το δικαίωμα της ανακούφισης μπορεί να εξασφαλιστεί μόνον μέσω της συμμετοχής στην ποινική διαδικασία με την ιδιότητα του πολιτικώς ενάγοντος, ο τερματισμός αυτής της διαδικασίας με τρόπο αντιβαίνοντα στην Σύμβαση εμπεριέχει την καταστολή του δικαιώματος αυτού. Η ανόρθωση της ζημίας, παρόλο που θα μπορούσε να έχει εξασφαλιστεί στην αστική διαδικασία, κατέστη αδύνατη εξαιτίας των ατελειών της προανάκρισης και της κυρίως ανάκρισης.

Σύμφωνα με τις αρχές που έχει ορίσει στη νομολογία του, το Δικαστήριο πρέπει να διαπιστώσει εάν υπήρξε αμφισβήτηση 'δικαιώματος' που μπορεί τουλάχιστον να υποστηριχθεί ότι αναγνωρίζεται από το εθνικό δίκαιο. Η διαφορά πρέπει να είναι γνήσια και σοβαρή. Μπορεί να αφορά όχι μόνον την ύπαρξη δικαιώματος αλλά και το πεδίο και τον τρόπο άσκησής του. Και, τέλος, η έκβαση της διαδικασίας πρέπει να είναι άμεσα αποφασιστική για το συγκεκριμένο δικαίωμα (δείτε την από 21 Νοεμβρίου 1995 απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Acquavina κατά Γαλλίας*, Σειρά Α Νο 333-A, -47).

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 29 Ιουλίου 1994 ο προσφεύγων υπέβαλε μήνυση κατά του οδηγού και των ιδιοκτητών του φορτηγού όπως και κατά ορισμένων ακόμη προσώπων. Δήλωσε επίσης στον εισαγγελέα του Πλημμελειοδικείου Κοζάνης ότι επιθυμούσε να παρασταθεί στην ποινική διαδικασία ως πολιτικώς ενάγων. Ζήτησε το ποσό των 400 δραχμών ως αποζημίωση για ψυχική οδύνη, επιφυλασσόμενος ρητώς του δικαιώματός του να υποβάλει τις υπόλοιπες αξιώσεις του ενώπιον των αστικών δικαστηρίων. Στις 16 Οκτωβρίου 1995 ο προσφεύγων υπέβαλε αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κοζάνης κατά του οδηγού του φορτηγού και των ασφαλιστικών εταιριών, ζητώντας αποζημίωση για ψυχική οδύνη στο ποσό των 26.000.000 δραχμών. Η εξέταση της υπόθεσης αναβλήθηκε καθώς η ποινική διαδικασία εκκρεμούσε. Όμως, στις 8 Μαΐου 1998 το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή του προσφεύγοντος για τον λόγο ότι δεν μπορούσε να διαπιστωθεί υπαιτιότητα του οδηγού του φορτηγού. Το δικαστήριο δεν αναφέρθηκε στις αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων ενώπιον των οποίων η διαδικασία εξακολουθούσε να εκκρεμεί.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η παρούσα υπόθεση διαφέρει από την υπόθεση *Moreira de Azevedo* κατά της Πορτογαλίας (από 23 Οκτωβρίου 1990 απόφαση του Δικαστηρίου, Σειρά Α Νο 189) και την ανωτέρω αναφερόμενη υπόθεση *Acquavina* κατά Γαλλίας, στην οποία το Δικαστήριο είχε καταλήξει ότι το Άρθρο 6 είχε εφαρμογή. Στην πρώτη υπόθεση, το Δικαστήριο είχε δεχθεί ότι η συμμετοχή του προσφεύγοντος στην ποινική διαδικασία ως *assistente* (ο οποίος δεν είχε υποβάλει επίσημο αίτημα για αποζημίωση) ισοδυναμούσε με υποβολή αξίωσης για αποζημίωση σε αστική διαδικασία. Στην δεύτερη υπόθεση, το Δικαστήριο είχε δεχθεί ότι μία απόφαση σε ποινική διαδικασία με την οποία είχε απορριφθεί η μήνυση είχε στερήσει τους προσφεύγοντες, που είχαν διατηρήσει το δικαίωμα να υποβάλουν αξίωση για αποζημίωση μέχρι την δίκη και κατά την διάρκεια της δίκης, από το δικαίωμα να ζητήσουν αποζημίωση.

Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, όσον αφορά την ποινική διαδικασία, σε δύο περιπτώσεις ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι η αιτιολογία του Συμβουλίου Εφετών ήταν ανεπαρκής και παρέπεμψε και πάλι σε αυτό την υπόθεση για επανεξέταση. Την τρίτη φορά, έκρινε ότι η δίκωξη είχε παραγραφεί.

Αυτά, όμως, τα βουλεύματα δεν έθιγαν καθόλου τα αστικά αιτήματα του προσφεύγοντος, όπως τα είχε ήδη υποβάλει στο αστικό δικαστήριο, το οποίο δεν δεσμευόταν καθόλου από τις αποφάσεις του ποινικού δικαστηρίου. Το Δικαστήριο, συνεπώς, είναι αναγκασμένο να συμπεράνει ότι η έκβαση της διαδικασίας ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων δεν ήταν αποφασιστικής φύσεως για το δικαίωμα του προσφεύγοντος σε αποζημίωση. Συνεπώς, δεν υπήρξε 'αμφισβήτηση δικαιώματος αστικής φύσεως' σύμφωνα με την έννοια του Άρθρου 6 της Σύμβασης.

Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι η αστική διαδικασία είχε λήξει παραπάνω από έξι μήνες πριν την υποβολή της προσφυγής.

Συνεπώς, η προσφυγή είναι ασύμβατη καθ'ύλην με την διάταξη της Σύμβασης και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρα.3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο ομόφωνα
Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(Υπογραφή) ERIK FRIBERGH, Γραμματέας

(Υπογραφή) FRANÇOISE TULKENS, Πρόεδρος